

Mødet mellem videnskab og ånd

Af Randi Green, Akademiet To Veje, 2011

Kan videnskab og ånd mødes?

Nærmest som et mantra sætter det sindene i bevægelse i begge lejre. Og det er ikke så underligt endda. Det er jo to vidt forskellige ting eller er det? For ligger det egentlig ikke i vores forudfattede opfattelser af hvad videnskab er, og hvad *den levende visdom* er?

I min bog, *Bevidst Evolution*, skriver jeg: Ser vi med øjnene, får vi billeder. Hører vi med ørene, får vi lyde. Sanser vi med næsen, får vi lugte. Sanserne, og deres evne til at aktivere bestemte lag i vores hjerne, danner deres egne sandheder omkring verden. Vores registreringssystem defineres af vores sanser og de tillærte erkendelser, de medfører. Resultaterne baseres på de erfaringer og den tilhørende information vores hjerne lagrede, da oplevelsen hændte os første gang. På denne måde erfarer vi intet grundlæggende nyt. Vi er nødt til at bryde de vante informations- og behandlingssystemer for at opnå ny viden og nye erkendelser.

Vi støder hermed på den næste udfordring, for hvilket energetisk informationsbehandlingssystem skal vi så anvende?

Vores intuition og klartfølelse sanser er ikke svaret. De fungerer i overensstemmelse med den strukturelle bevidsthed (den primære bevidsthedsform jeget anvender) der klassificerer oplevelserne. Vor hjernes aktive baner definerer vores tænkning og forståelse af det vi sanser bevidst, ubevidst, intuitivt eller clairvoyant. Sanserne ligger i de primitive dele af hjernen, hvorimod forståelsen af dem ligger i midt- og forhjernen. Om vi ikke kender os selv, kender vi heller ikke verden. Kender vi os selv, kender vi verden.

Forståelsen af verden reflekterer det, vi er eller det vores hjerne er. Vores hjernes udviklingstrin og vores opfattelse af verden er et og samme, uanset hvilken højtudviklet sans vi anvender.

Vores forståelse af verden er en projektion, en avanceret illusion, defineret af vores hjerne. Og det på trods af at illusionen omkring virkeligheden uddybes for hver ny sans vi aktiverer. For hver ny del af hjernen vi tager i anvendelse. Den strukturelle bevidsthed (SB) dominerer vores perceptioner via bearbejdningen af informationerne den tilføres fra det omgivende energihav. Vi taler om energipåvirkninger fra mennesker, hændelser i tid og rum og omgivelsernes energier. Hjernen aflæser omverdens energier og omsætter dem til brugbar information gennem SB.

Den strukturelle bevidsthed er styret af konventioner, kollektive arketyper og almindeligt anerkendt menneskelig adfærd. SB er styret af religion, videnskab, filosofi, psykologi, esoterisk lære, astrologi og alle de andre former for klassifikationer af mønstre og energier, vi har accepteret som værende gyldige teorier for os. Den strukturelle bevidsthed styrer vores verdensopfattelse gennem det, vi har lært og skaber meningsdannende rammer eller referencepunkter vi anvender til at definere vores selvforståelse, vores jeg, igennem.

I det øjeblik energi skal bearbejdes og sættes i system anvender hjernen den strukturelle bevidsthed. Det gælder uanset om redskabet er rationel tænkning eller intuition, clairvoyance, empati, telepati, psykokinese, klarhøring osv. Når vi søger at forstå vores sansninger, vores erkendelser og tanker anvender vi hjernens evne til at sortere information. Vi anvender den strukturelle bevidsthed med dens talent til at inddele og opdele energi i kendt og ukendt information.

Adskillelsen af begrebet videnskab og alternativ lære, bliver i den sammenhæng, lige så imaginær som den bevidsthed der definerer teoriernes indhold gennem sit strukturelle redskab.

Astronomen og astrologen, lægen og den alternative behandler arbejder indenfor samme type bevidsthed ud fra denne forståelse, bare gennem hver sin del af hjernen. Hvor astronomen og lægen søger at forstå alting, primært gennem venstre hjernehalvdels logik, søger astrologen og den alternative behandler primært forståelse gennem højre hjernehalvdels helhedsforståelse og billedsprog. På trods af forskelle i hjernegymnastik og anvendte områder, arbejder de med samme bevidsthedstype. De udtænker deres systemer og modeller gennem SB, dens tankeformer og energimønstre.

Videnskab og spiritualitet kan mødes når bare vi søger fællesnævneren, den strukturelle bevidsthed, opdelt i perception og erkendelse via hjernens forskellige underområder.

Vi anvender alle den strukturelle bevidsthed gennem forskellige områder af hjernen. Brugen af hjernen, og variationen områderne i mellem, skaber forskellene i tænkning og forståelse af verden. Både nu og tidligere. De ældre dele af hjernen blev udviklet og forfinet af fortidens menneskehed, mens den fremadskridende tænkning har udviklet nye dele af hjernen. Vi bliver klogere, danner flere neurale netværk og anvender nye dele af midt- og forhjernen. Men på trods af de nye netværk og tankeformer anvender mennesket stadig det samme klassifikationssystem.

Den strukturelle bevidsthed må erkendes for det den er, før vi kan ændre dens monopollignende status. SB er klassifikation, paradigmatænkning, separatisme og den findes i både esoterisk og eksoterisk litteratur og tænkning. Enhver form for tænkning, hvor vi udarbejder modeller og systemer, er strukturel bevidsthed uanset

om indholdet er filosofisk, alternativt, religiøst eller videnskabeligt. (s. 35-36).

Med det på plads kan vi gå videre. Det er ikke nok blot at erkende at begge lejre anvender samme type bevidsthed eller at vi anvender forskellige dele af hjernen til at bearbejde information og energi med. Det stikker dybere end det. Det handler også om en holdningsændring hos begge parter.

Som jeg ser det, må det være en af parternes opgave at nå den anden part. I det spirituelle paradigme forudsætter vi næstekærlighed og disciplineret arbejde med vores bevidsthed. Vores opfattelse af verden tager udgangspunkt i en søgen efter en bred og accepterende synsvinkel på virkeligheden og andre mennesker. Det ligger også i samme paradigme at vi skal bearbejde vores jeg, vores personlighed, således at den bliver plastisk, omstillingsparat, empatisk og udvikler en høj skelneevne. Med andre ord er vores mål, som spirituelt søgende, at danne en personlighed med et overskudsgivende energifelt baseret på syntetiserende og holistisk intuition, empati og stor viden om andre, virkeligheden og det, som er. Bolden ligger altså i vores banehalvdel om ånd og videnskab skal mødes. Og hvordan gør vi så det?

Første skridt er at erkende, hvad den levende visdom er og ikke er. Den er ikke viden, dvs. viden i forståelsen af teori og paradigmer. H.P. Blavatskys bøger og hendes samtidige teosofiske kolleger, Alice A. Bailey, Lucille Cedercrans og alle de mange andre neoteosofiske retninger er tidlige teorier der tager udgangspunkt i den levende visdom, men de er *ikke* entydigt den sande lære og levende visdom. De er på hver sin måde udtryk for et bestemt aktiveret, af den levende visdom, udviklingsområde af midthjernen med tilhørende højere frekvensområder i hjernens energetiske netværk.

Buddhisme, kristendom, hinduisme, jødedom og islam kategoriserer vi som religion. Indenfor alle retninger findes et esoterisk modstykke, en mere mystisk udgave af de praktiserede ritualer og accepterede dogmer omkring det guddommelige. Også de to retninger indenfor samme religion - uanset hvilken vi vælger at fokusere på og anvende som udviklingsværktøj af midthjernen, hvor det religiøse paradigme også hører til - er udtryk for den levende visdom. Dog er disse heller ikke entydigt udtryk for den sande lære og levende visdom.

Det videnskabelige paradigme er også udtryk for den levende visdom. Det glemmes ofte af de spirituelt søgende. Faktisk er ethvert teoretisk udtryk, hjernen måtte generere, udtryk for den levende visdom på samme vis som ethvert levet liv, informationsfelt og energetisk tilstand er udtryk for den levende visdom.

Der er altså i bund og grund ingen forskel på ånd og videnskab, for de er begge udtryk for den levende visdom. Den viser sig blot i forskellige klædninger. Den levende visdom er en kraft, et overordnet kraftfelt, vi kan tappe ind i og omsætte til forskellige energetiske udtryksformer.

Den levende visdom har ikke foretrukne udtrykskanaler eller bestemte måder, den bedst formidles på. Den er en kraft, der løber gennem enhver form for intelligens og bevidsthed, og som driver disse til at udtrykke forskellige former for selvbevidsthed og identifikationsmekanismer. Kun gennem en form for begrænsning i vores energier, fx i et jeg, kan vi udvikle os selv som levende energifelter. Et felt må begrænses af et andet for at kunne forandre sit energetiske udgangspunkt.

Problemet ligger i personlighedsstrukturen hos mennesket – ikke i de forskellige teorier og deres energetiske formål, nemlig at

integrere energi i hjernen. Om videnskab og ånd skal mødes nytter det ikke noget at den esoteriske lejr venter på at videnskaben kommer til "fornuft og indser at den spirituelle vej er den sande vej til den levende visdom". Det er hverken altruistisk, empatisk eller udviser en høj skelneevne at tænke således. Det er separatisme og afstandtagen til det, som er anderledes, fordi vi ikke forstår det.

For det videnskabelige begrebsunivers er svært at forholde sig til. Det kræver megen læsning, stor intuition og mange års studier at opnå den forståelse det videnskabelige paradigme fordrer. Det spirituelle område er lettere at sætte sig ind i med dets halv-religiøse undertoner og fantastiske fantasiunivers. Det taler til følelserne og dermed til billeddannelsen i hjernen, i modsætning til det videnskabelige paradigme der helt søger at udelade det personlige i dets forsøg på redelighed og bevisførelse.

Nu er det blot således, som videnskaben også har erkendt med kvantemekanikken, at energi interferer og påvirker hinanden – både på mikro og makroniveau - hvorfor idéen om det objektivt sande er ved at svinde ind. I stedet gøres et forsøg på at nærme sig eksperimentel bevisførelse, hvor det, som er sandt, beror sig på hvor ofte det lader sig gentage eksperimentelt. Selvfølgelig falder det spirituelle gennem denne form for bevisførelse, da sindets bioelektromagnetiske kræfter ikke lader sig dirigere på samme måde som atomerne. Men dette skyldes blot manglende øvelse og kontrol over det bioelektromagnetiske felt et menneske udgør. Øvelse gør mester og en dag vil mennesket beherske sit atomare og kvantemæssige felt på samme måde, som videnskaben i dag behersker disse områder i stoffet.

Alt i alt ligger udfordringen, for at få parterne til at mødes, hos den spirituelle lejr. Vi skal studere videnskabeligt med samme flid

som vi studerer de esoteriske tekster. Vi skal lære at se atomerne clairvoyant, lære at samarbejde med disse miniintelligenser og forstå, hvorledes energi søger at udvikle sig gennem andre energiformer. Vi er nødt til at forlade det esoteriske begrebsunivers med dets engle og andre antropomorfe forestillinger af energi, om vi vil højere op i frekvens.

Energi er intelligent og kan kontaktes. Vi kan kontakte energi direkte med vores bevidsthed og vi behøver ikke omdanne den intelligente energi til et væsen. Det er hjernens måde at forstå det oplevede på, dvs. at omsætte energien i genkendelige gestalter og former, der matcher hjernens indhold. I hjernens forståelse sker kommunikation kun mellem former, men det kan vi ændre på, om vi opøver det indre syn til at kunne se energi rent. Hjernens omdanner det, den registrerer i forhold til energiens indhold og intelligens. Det er givet at bestemte samlinger af energier besidder intelligens og udstråling som vores hjerne genkender som engle, men om vi virkelig vil arbejde med disse informationssystemer og udveksle energi på optimeret niveau, skal vi forbi hjernens automatiske formdannelse. Vores forudfattede formdannelsesmekanismer, dette inkluderer også farver og symboler, forhindrer os i at kontakte energifeltet korrekt og rent. Kun gennem højfrekvent sansning kan vi se tingene, som de virkelig er, uden hjernens illusoriske formdannelse.

Og vejen går gennem det videnskabelige paradigme der som udgangspunkt ser energi som energi. At de så mangler at acceptere energiernes intelligens er blot spørgsmål om tid.

Summa summarum. Det er ikke videnskaben der skal ændre indfaldsvinkel til virkeligheden og forstå energi som levende

væsener i form af devaer osv. Det er de esoteriske videnskaber der skal opgraderes og videreudvikles til den tid, vi er i nu.

Det er de søgende med de åbne hjerter, den indfølelse og intuitive begrebsdannelse, samt den vante måde at arbejde med energi, der skal ændre indfaldsvinkel. Det er os der skal have en overbygning på, for at videnskab og ånd kan mødes.

Det er os, der skal gå ind i det videnskabelige begrebsunivers, studere det, forstå det og lære at arbejde gennem det. Kun på den måde kan vi ændre det kollektive virkelighedssyn baseret på videnskabelig redelighed. Vi skal lære af denne og integrere dens arbejdsmetoder og syn på virkeligheden i det spirituelle begrebsunivers – ikke omvendt. Vi skal fjerne os fra den virkelighedsfjerne imaginære verden, vi tror, er den sande. Det er en forestillingsverden hjernen anvender for at integrere energi.

De højere energilag i vores indre og ydre virkelighed ser ikke ud som de tidlige teosoffer har søgt at lære os. Om den gjorde det, ville den levende visdom ikke være levende, for så var alt givet på nuværende tidspunkt. Både de indre og ydre planers udseende ændrer sig i takt med den hjerne, som ser dem, og det frekvensniveau den arbejder på.

Tiden er inde til nye begreber og ny forståelse og dette gælder specielt det alternative begrebsunivers, hvor en kombination af det clairvoyante med videnskabelig redelighed og eksperimentel bevisførelse er en måde at opgradere hjernens netværk på. Der findes mange andre metoder, men det starter med en udvikling af begge hjernehalvdele i den spirituelle lejr. Vi har jo udviklet hjertet og forbundet det med hjernen – så det næste skridt er lige for. Først der er vi i stand til at udsige os noget som helst om den indre virkelighed med dens mange forskellige intelligenser og livsformer.